

(З дипломатичної практики)

Коли ти мені викладаєш свою науку добра,
То я собі думаю, що за дивна настала пора:
Як непросто складати всього лише дев'ять грам,
По міліграмчику, по міліграмчику — ще міліграм!

Ти добром увесь сяєш, ну просто — ікона добра,
А я собі думаю — берегтися, берегтися, брате, пора.
Ти добром мене заскиртовуєш, не людина —
добрий огром,
Ти знаєш — можна й не видихнути під добром,
під добром!

У тонну добра — порошинку, малий міліграм свинцю.
Як непросто її ти вилизуєш, кулю маленьку оцю,
Невидиму і нещадиму кулю з лихого добра —
Яка лиховісна й підлотна оця добротворча гра!

А хто ж це навколо прицмокує: — Оце людина, оце!
А хто ж це безтямно ловиться на медоносне слівце —
Як непросто тепер складати отрути підступний грам,
По міліграмчику, по міліграмчику — ще міліграм!

Як непросто тобі даються дев'ять граминок свинцю —
Добра цілі тонни вергати непросто і молодцю!
Ставлю тобі я свічку під жорстокий іконостас,
Добром твоїм геть загодований, —
уже куля доспіла якраз!

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.